

CENY OGŁOSZEŃ.

Przed takimi t. j. 1-za strona 40 gr.
 od w. m-m 1 tam, str. 5 tam, w tablicy
 40 gr., nekrologi 25 gr., swyca. 15 gr.
 strona 16 lamów, drobne 12 gr. za wy-
 raż. dla pomniejszych prac 10 gr.,
 najmniejsze ogłoszenie 1.20 gr., dla
 osobot. 1 st. Ogłoszenia dwukolorowe
 o 50 proc. drożej; ogłoszenia sagra-
 nas i trójkolorowe o 100 proc. drożej.
 Ogłoszenia adwokatów rymatem 25 st.

Ceny ogłoszeń niedzielnych są o
 25 procent droższe.
 Za termin druku i treść ogłoszeń
 administracja nie odpowiada. P. K. G.
 Nr. 23008.

Próżne wysiłki Komitetu Pięciu. Rzym przeze do wojny.

ATAK NA ABIŚYNIĘ ODŁOŻONY DO 24 B. M. ?

LONDYN, 11. 9. — Prasa angielska wstrzymuje się narazie od wszelkich komentarzy na temat obecnej sytuacji w Genewie, poprzestając na podawaniu faktów w oświetleniu swoich korespondentów genewskich. Dzienniki podkreślają, że wysiłki komitetu pięciu spotkały się z niepowodzeniem.

W dalszym ciągu brak wyjścia z impasu, który trwa już od kilku miesięcy. Propozycje poczynione wobec Włoch nie wykraczały poza ramy programu paryskiego.

W obecnej sytuacji wszystkie dzienniki z naciskiem podkreślają, że wczorajsze rozmowy między premierem Laval'em a ministrem wykazują zgodność poglądów brytyjskich i francuskich, co do konieczności utrzymania paktu Ligi Narodów.

pojedynczej i przygotowanie zaleceń lub sprawozdania, nad którym zastanawiać się będzie Rada Ligi Narodów. Chwila jest poważna, ponieważ przesądzone jest w pewnej mierze, że porozumienie pokojowe nie może być osiągnięte i że członkowie Ligi Narodów muszą być gotowi wziąć na siebie odpowiedzialność.

BUDOWA BAZY MORSKIEJ.

LONDYN, 11. 9. — Według „Daily Telegraph”, admirałcja, dążąc do wzmocnienia i unowocześnienia marynarki, buduje obecnie w Pembroke w południowej Walii bazę ufortyfikowaną.

z podziemnymi rezerwuarami. Flota bojowa oczekiwana tam będzie na wypadek konfliktu okrętów nieprzyjacielskich.

Na morzu Północnym znajdować się będą tylko łodzie podwodne i torpedowce, w ten sposób flota bojowa ze względu na odległość, zabezpieczona będzie przed atakami powietrznymi, na które wiktne jednostki są szczególnie narażone.

Londyn, 11. 9. — Kilka dzienników angielskich donosi z Addis Abeba, że po czątek włoskiego ataku, naznaczonego na dzień 24 września. Wynika to z przeletej depeszy radiowej, która nadano z Rzymu do Asmara, stolicy Erytrei.

Jak „News Chronicle” z Addis Abeba donosi, ostatnie urzędowe doniesienia z nad granicy Erytrei potwierdzają wiadomość, że znaczne oddziały wojsk włoskich maszerują z Asmara do granicy, w kierunku Adwy. W Adi Ugri i Adi

Międzynarodowy zjazd Kombatantów w Rzymie.

W Rzymie odbył się międzynarodowy zjazd uczestników wojny. Na zdjęciu delegacje z flagami na Via del Impero przed Forum Romanum.

Każe gromadza się oddziały piechoty, czarnych koszul i wojsk tubylczych, wyposażone w artylerię i czołgi.

LONDYN, 11 września. Dyplomatyczny korespondent „Daily Telegraph” zapewnia z całą stanowczością, że jeśli Wielka Brytania będzie uważała się za powołaną do zażądania sankcji, Francja udzieli jej swego całkowitego poparcia.

Korespondent dodaje, że nawet Laval jest obecnie przekonany, że jego krajowi nie pozostaje nic innego do wyboru. Jeśli Mussolini rozpocznie swą wyprawę, zrobi to z całą znajomością tego faktu.

WIELKIE RUMOWISKO NA TORZE KOLEJOWYM. Pociąg wpadł na zapórę ślepego toru. Fatalny dzień dla kolejarzy.

Wielkie Hajduki 11.9. Wczoraj wydarzyła się na linii kolejowej Wielkie Hajduki — Katowice wielka katastrofa kolejowa, która na szczęście nie pociągnęła za sobą ofiar w ludziach. W kierunku do Kochłowic odjeżdżał pociąg towarowy, który w pełnym pedale wjechał na zapórę ślepego toru.

tek silnego zderzenia zapora została formalnie zniszczona, przyczem lokomotywa wraz z wagonami siłą pedu wryła się prosto głęboko w ziemię. Maszyna została zupełnie zniszczona.

Na torze kolejowym na wielkiej przestrzeni rozrzucone zostały poszczególne części kilku wagonów. Cały tor kolejowy na tej przestrzeni przedstawia jedno wielkie rumowisko.

Katastrofa wydarzyła się wskutek mylnego nastawienia zwrotnicy. Pociąg towarowy, który miał być skierowany na tor nr. 5, wskutek mylnego nastawienia zwrotnicy wjechał na ślepy tor nr. 3. Tuż obok toru ślepego prowadził jeden z głównych torów kolejowych, po którym zwykle kursują pociągi osobowe. Na szczęście jednak zdołano w ostatniej chwili zawiadomić kierowników stacji w Katowicach oraz w Wielkich Hajdukach, którzy natychmiast wstrzy mali na tej linii wszelki ruch kolejowy wobec czego wszystkie pociągi miały znaczne spóźnienie.

Natychmiast po katastrofie drużyny kolejowe zabrały się do oczyszczenia torów. Z Katowic wysłano na miejsce katastrofy specjalny pociąg roboczy z dźwigiem, przy pomocy którego poszczególne wagony po częściowym rozebraniu ich podniesiono i usunięto na bok. Na torze kolejowym w miejscu katastrofy leżą wielkie ilości rozmaitych skrzyń, mebli koszykowych oraz urządzeń mieszkaniowych po części zupełnie zniszczonych. Na miejscu katastrofy zebrał się wielki tłum ludzi.

NA PRZEJEZDZIE KOLEJOWYM.

Golonóg, 11.9. Około godziny 4:32 na przejeździe kolejowym obok kopalni „Baba Lawa” w Golonogu, wydarzył się mroźny krew w żyłach wypadek. W chwili gdy na przejeździe znalazła się furka naładowana bankami z mlekiem która jechał 19-letni Izidor Niedbał od strony Strzemieszyc nadjechał pociąg osobowy który całą parą uderzył w furę rozbijając ją w drzazgi. Tor na przejeździe kilkunastu metrów, pokryty został szczątkami rozbitego wozu i zalany został mlekiem zmieszającym z krwią. Zderzenie nastąpiło tak niespodzianie i nagle, że przerażony woźnica nie miał czasu nawet krzyknąć. Jakby przykuty do wozu oczekiwał on nadchodzącej śmierci.

Wyrucony siłą uderzenia upadł opodal tak niebezpiecznie, że w szpitalu po wiatowym w Będzinie walczył ze śmiercią. Konie jakby przeczuwając niebezpieczeństwo, szarpnęły się gwałtownie i zerwały postroiki pogalopowały przerażone przed siebie.

Dolar 5.28

Prywatnie dolar papierowy w żądaniu 5.30 w placeniu 5.28 dolar złoty w żądaniu 9.06 w placeniu 9.03 funt angielski w żądaniu 26.30, w placeniu 26.20; rubel złoty w żądaniu 4.75 w placeniu 4.70 marka niemiecka w żądaniu 1.58, w placeniu 1.57; za 100 franków fr. w żądaniu 35.00, w placeniu 34.90.

Bank Polski w godzinach porannych kupował dolary po 5.27 i 5.26, funty angielskie po 26.10.

NA MANEWRACH.

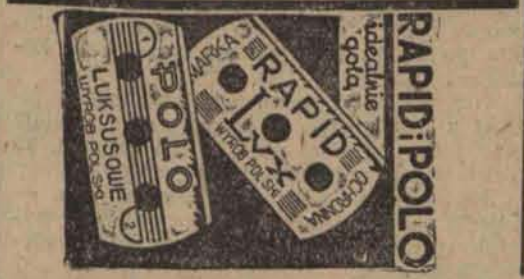

apoński i sowiecki attaché wojskowy na manewrach

Zamach na króla „Luizjany”

Na znanego w całej Ameryce pod przezwiskiem „króla Luizjany” senatora Huey Longa dokonano w parlamencie w Baton Rouge zamachu rewolwerowego. Zamachowcem był młody lekarz, który padł trupem przeszły 40 kulami gwardji osobistej Longa, który jak wia domo chciał wystawić swą kandydat. na prezydenta Stanów Zjednoczonych. Senator Long pomimo trzykrotnej transfuzji krwi zmarł wczoraj wieczorem. Pogrzeb odbędzie się jutro.

PO PIĘCIU LATACH.. Huta „Kara” rusza w poniedziałek

Piotrków, 11. 9. — Jak się dowiadujemy prace przygotowawcze do ostatecznego uruchomienia huty szklanej „Kara” w Piotrkowie są już na ukończeniu. Pierwsza, t. zw. próbna robota rozpocznie się już z początkiem przyszłego tygodnia, t. j. w poniedziałek 16 bm.

Uruchomienie nieczynnej od 5 lat huty nastąpiło wskutek energicznej akcji dyrektora hut „Kara” i „Hortensja”, p. Chrystmana.

Uruchomienie huty „Kara” przyczyni się w znacznym stopniu do zmniejszenia się bezrobocia w Piotrkowie.

Próbna podróż nowego krążownika floty niemieckiej.

Berlin, 11. 9. — Celem symbolicznego podkreślenia charakteru, jaki posiada obecnie kongres w Norymberdze, z portu wolijnego w Kilonii wypłynął nowy krążownik niemiecki „Nürnberg”, odby-

wający pierwszą próbną podróż na pełnym morzu. „Nürnberg” jest szóstym skolem krążownikem floty niemieckiej, spuszczonym na wodę w grudniu ub. r.

Król Jerzy grecki wróci na tron w końcu listopada.

Londyn, 11. 9. — „Daily Mail” ogłasza oświadczenie pewnej wybitnej osobistości greckiej w Londynie, według

której powrót króla Jerzego do Grecji nastąpi w drugim lub trzecim tygodniu listopada.

Czy zajdą zmiany w kwalifikacji głosów? Dzisiejsze zebranie wyborczych Komisji okręgowych

ŁÓDŹ, 11 września. Dzisiaj o godzinie 11 w południe zebrali się wszystkie okręgowe komisje na terenie całego Państwa, aby ostatecznie ustalić wynik głosowania w okręgu przyznania mandatów kandydatom na posłów.

Komisje pracować będą prawdopodobnie przez cały dzień a nawet niejednokrotnie do późnego wieczora, bowiem sprawdzić muszą ważność lub nieważność oddanych przez wyborców kartek do głosowania. Jak już donosiliśmy kwalifikacja głosów przez obwodowe komisje wyborcze

Tymczasem ordynacja wyborcza, aczkolwiek zaleca stawianie kreski w kratkach, to tego wyraźnie nie wymaga i mówi, że „wyborca oznacza kreskami na karcie nazwiska dwu kandydatów, na których pragnie oddać głos”.

A zatem intencja oznaczenia nazwiska jest ważna, a nie sposób.

Z tego założenia wzięły komisje okręgowe i prawdopodobnie poczynią wiele zmian w kwalifikacji głosów.

W odniesieniu do Łodzi interesujący jest wynik dzisiejszych obrad komisji okręgowej nr. 16, gdzie czołowy kandydat adwokat Biłyk otrzymał według obliczeń komisji obwodowych swego okręgu 9.846 głosów, jak również komisji nr 18 dla powiat. łódzkiego i łęczyckiego.

Wyniki dzisiejszych decyzji komisji okręgowych zostaną przesłane generalnemu komisarzowi wyborczemu, który w dniu 20 września ogłosi w gazecie rządowej ostateczny wynik wyborów do sejmiku.

Na tym terminie sprawa wyborów do sejmiku kończy się. Protesty przeciwko wyborom do Sądu Najwyższego wnosić można do 27 września.

Czy jesteś członkiem L.O.P.P.?

WALKA Z NAPIWKAMI. ZAPACHY U STÓP WEZUWJUSZA.

POWOLNA MODERNIZACJA NEAPOLU.

Neapol we wrześniu. Przyjeżdża się do Neapolu na dworzec Mergelina, niedawno zainaugurowany przez Mussoliniego na zachód od miasta, w dzielnicy zupełnie nowej, z szerokimi ulicami i dobrymi hotelami każdej kategorii. Mergelina jest końcem stacji bezpośredniej linii kolejowej Rzym-Neapol, łączącej oba miasta w ciągu dwu godzin. Dworzec jest wspaniały, zaopatrzone we wszystkie nowoczesne udogodnienia. Kolejka podziemna oraz kilka linii tramwajowych i autobusowych łączy stację Mergelina z Neapolem. Zarówno tramwaje, jak i autobusy są dogodniejsze jeszcze niż w Rzymie. Ulice, aleje i bulwary mają dobre bruki, przeważnie asfaltowe, zrasane kilkakrotnie w ciągu doby, zarówno dniem, jak i nocą. Ponadto czyściciele ulic ustawicznie niemal zamiatają z jezdni i ścieków różne odpadki porzucone stale przez dziesiątki neapolitańskich. Ta ostatnia bowiem pod jednym względem nie zmieniła się wcale: nadal przesładuje turystów, o ile jest niedostrzeżona przez policję, i urzędników karkołomne wyprawy, czepiając się sut i platform tramwajowych, a także po dawnemu nie chce pogodzić się z przepisami higieny.

Również i „zapachy” neapolitańskie pozostały te same. Zaraz po wydośczeniu się przyjeźdźcy z ultranowoczesnego dworca Mergelina bija w nos i rysty i przeszkadzają mu (nim się z nim nie trochę oswoi) w podziwianiu pięknej panoramy Neapolitańskiej zatoki. Opuszczają go na chwilę w autobusie i tramwaju, ale natychmiast potem wita go w wejściu do katedry lub Muzeum Państwowego. Przed wyjazdem na Capri, z jego „Lazurową Grotą” i cudowną atmosferą, trzeba zmieść różne wyzwy i przyrządy różnym lokalnym „obrazkom”. Wydaje się to nie małym zrzeczeniem efektem przygotowania. Jakgdyby chodziło o pogłębienie wrażeń turysty siłą kontrastów. Istotnie panuje wielka sprzeczność pomiędzy zdobycami nowoczesnej urbanistyki w Neapolu, a zakorzenionymi zwyczajami Neapolitańczyków, uważających często ulicę za specjalnego

gatunku ubikację. Niewątpliwie za dalszych parę lat régime faszystowski wypełni starodawne zwyczaj, lecz należałoby życzyć, w interesie miasta, żeby to nastąpiło jaknajprędzej.

To samo życzenie wyrecz można pod adresem pasorzytniczego żebractwa, jakkolwiek w tej dziedzinie już zaznaczyłoby wielki postęp. Zebracy pod postacią przewodników już nie narzucają się przyjeźdźcom z dawną natarczywością, ani dzieci nie osmielają się już otwarcie żądać datków, zaś sprędaż widoków odbywa się również bez przymusu.

W przeciwnieństwie do tego przewodnicy, woźnicy i różni pośrednicy nadal kręca się dookoła dworców, hoteli i wielkich kawiarni, a metody ich są po dawnemu cyniczne. Pod tym względem jednakże należy raczej winić turystów, gdyż mogliby nie wdawać się z nimi w rozmowy, i zwrócić się od razu do policji.

Neapol bowiem w dzisiejszych czasach posiada władze bezpieczeństwa, o dechyżi szybkiej i sprawliwej. Cudzoziemiec zatem w potrzebie znajduje opiekę i obronę.

Mussolini we wszystkich muzeach państwowych nakazał rozwieszenie ogłoszeń wzbraniających udzielania na piwków pod karą usunięcia gości z muzeum, a utraty miejsca przez służbę muzealną, co dozwala zwiedzającym na spokojną lustrację okazów, bez konieczności „opłacania się” w każdej niemal sali. Zarządzenia Mussoliniego należy powitać z zadowoleniem tem większem że wstęp do muzeów, zarówno w Rzymie, jak i Neapolu.

kosztuje dość drogo.

Wszystkie braki jednakże, z jakimi spotyka się turysta, nie zdejść nie ująć czarownej piękności krajozrazu urokowi okolic Neapolu, ani bogactwu zbiorów muzealnych i kościołów.

Poprawa warunków miejscowych jest w gruncie rzeczy tak ogromna, że spodziewać się należy usunięcia pozostałych zakorzenionych braków.

Czas przechodzi. Mija bardzo szybko nawet. Działwa Neapolu: napoly naga,

żyjąca i śpiąca na słońcu, robi to samo, co przodkowie jej w ciągu stuleci, ale jakże szybko przyzwyczaiła się do udogodnień techniczno-komunikacyjnych! Przystosuje się więc do innych wymagań naszej epoki. Chwilowo mniej czepia się tramwajów i autobusów, przynosząc swoją działalność na liny wielkich okrętów, odpływających do Afryki z wojskiem, które wsiada na pokład przy dźwiękach muzyki i akklamacjach tłumów. Młodzi żołnierze pogodzili się z twardym losem, na spotkanie którego idą mężnie, a nawet dumnie. Przyglądają im się z podziwem mali „lazzaroni” neapolitańscy, i jest widoczne, że obecnie marzą zgoła o czem innym, a nie o wyludzeniu pieniędzy od cudzoziemców.

— 0:0:0 — Dec.

STARGANE NERWY NAUCZYCIELKI. ZARABAŁA SIEKIERĄ MATKĘ I SYNA.

W pięknej wiosce Caffardon w pobliżu Aix-les-Bains we Francji mieszka rodzina Bertin. Pan Bertin inwalida wojenny posiada tam sklep. Pani Denise Bertin, osoba 36-letnia zajmowała w miejscowej szkole stanowisko nauczycielki. Małżonkowie mieszkali w willi wraz ze swymi córkami 10-letnią Mirella i o połowę od niej młodsza Solange, a w oficynach ich najstarszy syn 15-letni Rajmund, wdowa Exertier i matka pani Bertin.

Małżeństwo Bertinów żyłoby szczęśliwie i wszyscy byliby w największym porządku, gdyby nie nerwy pani Bertin, które stale dawały się jej we znaki. Sąsiedzi potrzęsali często głowami i mówili: „Kiedyś to wszystko skończy się”.

Tak się też i skończyło. Bowiem w noc rozegrała się tam straszna tragedia. Około godz. 23 niezauważona przez swego męża pani Denise Bertin opuściła swój dom. Od tej chwili obserwował ją dozorca domu stary Franciszek. Wi-

dział jak wyszła z domu i udała się do szopy i wzięła stamtąd siekiere. Następnie skierowała swe kroki pod dom, gdzie mieszkali jej matka i syn. Zabrała stamtąd stare skrzynie z których zbierała prowizoryczne schody i przy ich pomocy weszła przez okno do pokoju, gdzie spał jej syn Rajmund. Po chwili stary Franciszek usłyszał przeraźliwy krzyk a w minutę później pani Bertin wyskoczyła oknem i uciekla w pole.

Przeznawiając, że stało się tam coś złego, stary

zaalarmował mieszkańców wsi. Nadbiegli oni niebawem ze wszystkich stron i wargnęli do tego mieszkańca. Tam oczom ich przedstawił się wprost potworny widok. W kałuży krwi leżał w swym łóżku z rozbitą głową młody niec Rajmund. W sąsiedniej izbie na podłodze leżała znow w stanie nieprzytomnym jego 76-letnia babka.

Wszelkie poszukiwania za morderczynią były daremne. Nagle około godziny 1-szej zjawiła się ona w eleganckiej toalecie. Wróciła z Aix-les-Bains, gdzie przebrała się w wynajętym mieszkaniu

— Skąd wracasz Denise— zapytał ją maż.

— Wczoraj był piękny, udałam się na przechadzkę— odparła pani Bertin.— Ale dlaczego zebrał się tu taki tłum ludzi?

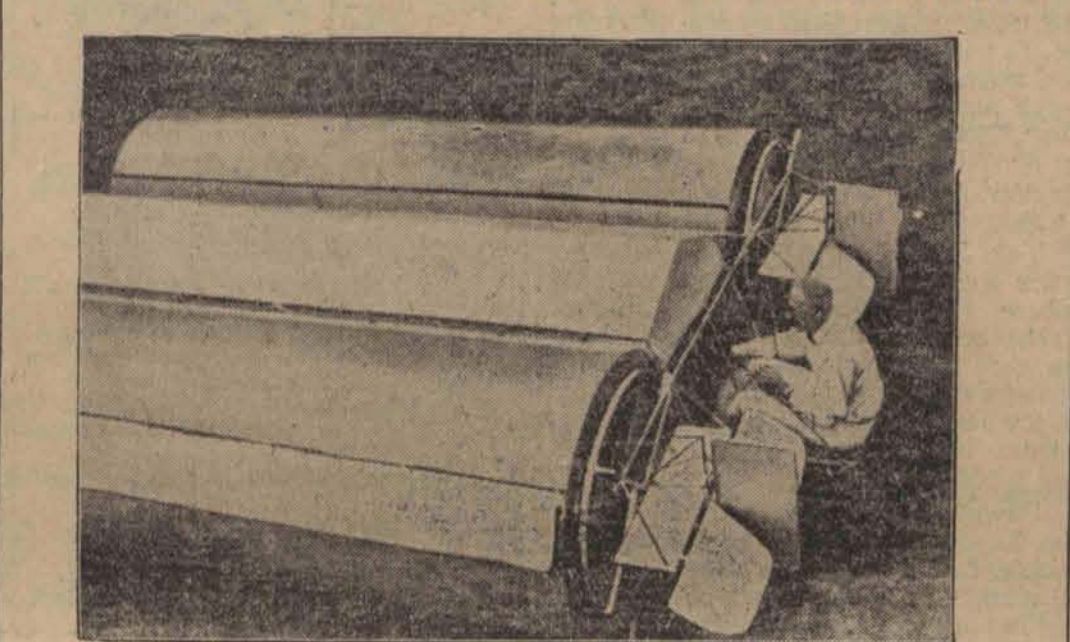
Na to pytanie sie udzielono warjatce żadnej odpowiedzi. Zaprowadzono ją do willi i tam oddano podczujną opiekę. Obie ofiary mordu natychmiast przewieziono do szpitala. Rajmund zmarł w drodze, a starszkę narazie utrzymano przy życiu. Na miejscu tragedji znaleziono skrwawioną siekiere. Natomiast szlafroka, w której ubrana była Denise Bertin w chwili popełnienia zbrodni, nie zdołano odnaleźć.

Nie ulega żadnej wątpliwości, że czyn swego dopuściła się Bertin pod wpływem obłędu.

Strzeżona przez żandarmów ustawicznie dostawała napadów szału, a w chwilach uspokojenia zwracała się do nich z zapytaniem:

Poczę trzymać mnie tutaj? Co zle go zrobiłam? Proszę o odpowiedź.

Kosiarka? — Nie — Samolot!

W Ameryce skonstruowano samolot bez płatów i śmigła, składający się wyłącznie z obracających się walców białych. — Samolot ten może wzniesić się pionowo w górę podobnie jak autogiro

Dobra i systematyczna reklama ożywia wymianę towarów, podnosi bilans handlowy, zmniejsza bezrobocie!

ANTONI MARCZYŃSKI

NIEWOLNICA MAHARADŻY

20 POWIEŚĆ EGZOTYCZNA

STRESZCZENIE POCZĄTKU:

W Kalkucie wysiedli pasażerowie statku „Orissa” wśród których był zeuropeizowany Hindus, miedzianowłosa Europejka i profesor Rundstadten, za którym celnik wysłał dyskretnie wywiadowcę.

Muni Kaleh otrzymał rozkaz śledzenia miedzianowłosej Polki, która jechała do swego brata.

Prof. Rundstadten odnalazł zakonspirowanego przywódcę Hindusów, Lohar Barę. Tam spotkał też pretendenta do tronu Birmy księcia Bahadura.

Hindus Prakasz, który wrócił z Europy, był siostrzeńcem Bahadura.

Bahadur chciał go namówić do walki z Anglią.

Zofia, uratowana spod auta przez oficerów angielskich, spędzała czas w ich towarzystwie.

Zareczyła się z Robertem Wilkinsem i spędziła wskutek burzy noc w jego domu w towarzystwie rannego Prakasza.

Ojciec Wilkinsa był przeciwny zaręczynom.

Zofia postanowiła wyjechać do brata, nie mogąc się spotkać z Wilkinsem.

Razem z nią jechał tancerz Freddy Prado, który ją śledził z ramienia Rudastena

— Nie, nie, — odpowiedziała tę myśl, — Janek jest w porządku, tylko ten nieznały wariat chce przeszkodzić naszemu spotkaniu, chce mnie odstraszyć od przyjazdu do Yung-tan.

Starala się wzmóc w sobie, że w stanie depeszy, jaką tej nocy odebrała nie było niczem więcej, jak tylko nowym głupim wyrykiem, niebezpiecznym go osobnika, który przejmował jej korespondencję. Przy świetle księżycy raz, jeszcze przebiegła wzrokiem telegram i nagle z owych czterech słów: „ZAPÓŻNO. BIAŁA KOBIETO. ZAPÓŻNO!” wionęła jej w twarz niewytłumaczona groza. Podobnie niesamowitego

uczucia doznała parę dni temu podczas burzy morskiej, kiedy w zamkniętej kabinie zabrzmiął czyjś głos i kiedy w chwilę później spadło na podłogę lustro, tłukąc się na drobne kawałki...

Budzik okazał się zbyt cichym. Zofia ani oka nie zmrugała do świtu. Wstała o godzinie wcześniej, niż trzeba było, poleciała zmieść swe walizy do taksówki, poczem wręczyła hotelowemu portjerowi list dla tancerza.

— Proszę to oddać panu Prado, — rzekła i z ulgą dorzuciła w myśl — którego, Bogu dzięki, nie spotkam w życiu już więcej. To pobożne życzenie nie miało się spełnić, niestety.

Przybywszy na dworzec, zapytała o cenę biletu drugiej klasy do Prome.

— Drugiej? — zdziwił się kasjer. — Czy pani podróżuje sama? Ależ w takim razie powinna pani koniecznie wziąć pierwszą.

A tymczasem ku ogólnemu zgorzenu, musiała jechać trzecią, gdyż po za płaceniem hotelu brakło jej pieniędzy na wet na bilet drugiej klasy.

Podróż zaczęła się dobrze. Bowiem raneł był chłodny, zato później... Mimo podwójnego zabezpieczenia okien, i podwójnych dachów, temperatura w wagonach jeszcze przed południem podniosła się tak, że z ludzi pot lał się strumieniami. Lecz upał wzmagający się z każdą chwilą nie był najgorszym zlem, stokroć gorszym był smród. Cuchnące przysmaki Chińczyków, pek skór wieszonych przez jakiegoś syjamczyka, piceluchy dzieci, rybackie kosze przesiąknięte odorem zgnitych ryb, wyciewy niemitych, a spoconych ciał, wszystko to razem przy temperaturze 45-clu

stopni Celsjusza wytworzyło atmosferę nie do zniesienia. Gdyby nie flakon kolońskiej wody, Zofia byłaby zemdlą nieuchronnie. A kiedy w Tharrawaddy, gdzie pociąg miał dłuższy postój, wyskoczyła poprzedzając na peron, wydało się jej, że z chlewu weszła do rozgrzanego chlebowego pieca; wśród murów i bruków prażonych indyjskim słońcem było jeszcze goręcej, niż w wagonie.

Odległość między Rangun wynosi 259 kilometrów. Nocny ekspres przebywał tę drogę w ciągu zgórn sześciu godzinami osobowym, który wleczę się dzin, lecz Zofia jechała dziennym podwójnym dwuraz. Słońce stało już nisko nad ziemią, kiedy przybyła do Prome, gdzie po raz trzeci spotkała ją ten sam przykry zawód; jej brata nie było na dworcu, chociaż dzisiaj rano depeszowała z Rangun, że przyjedzie tym pociągiem.

Peron opróżniał się szybko. W pewnej chwili podszedł do Zosi sympatyczny wyglądający grubasek, jak okazało się, zastępca naczelnika stacji, bawiącego na urlopie. Zaintrygowany widokiem młodzieńczej Europejki, której nikt tu nie oczekiwał i która z trudem opędzała się chińskim fragarzom, przeprosił natrętnych kulisów i zapytał Zosię, czy nie mógłby jej być w czem pomocnym.

— O, tak, — ucieszyła się. — Pan, jako tutejszy zna z pewnością Jana Bortolotti; czy nie widział go pan tu dzisiaj?

— Pan Bortolotti? Nie miałem przyjemności, niestety, przeniesiono mnie do Prome niedawno temu. A kto to jest?

— Mój brat. Zarządza farmą w Yung-tan.

Urzednik wyjął z kieszeni mapkę okręgu Prome, odnalazł na niej miejsce woś Yung-tan, odległa stąd o 75 kilometrów, jak obliczył według podziałki poczem zapytał, czy pan Bortolotti posiada samochód.

— Nie, o ile mi wiadomo. Ma tylko konie.

— W takim razie nie mógł zdażyć tutaj nawet, jeśli pani telegram otrzy-

mał zaraz z rana; nasze drogi w porze deszczowej pozostawiają wiele do życzenia... Prawie osmdziesiąt kilometrów, hm. W najlepszym razie brat pani dotrze do Prome około północy. Niech więc pani tu przeczeka...

Zofia usłuchała tej rady, a nazajutrz obezła wszystkie miejscowe hotele, lecz napróżno: Janka nie było nigdzie.

— Albo więc ów tajemniczy drab znów skonfiskował moją depeszę, albo Janek ma nowy atak febrji i mimo najszerszych chęci nie mógł wyjechać z Yung-tan, — sądziła. — Ale czemu koni po mnie nie wysłał?!

Chcąc już raz skończyć z tą niepewnością, postanowiła niezwłocznie wyruszyć w dalszą drogę. Zastępca na czelnika stacji, którego prosiła, aby jej pomógł porozumieć się z jakimś woźnicą, nadaremnie próbował ją odwieść od tego zamiaru.

— Ha, skoro pani upiera się przy swej lekkomyślnej decyzji, — rzekł zniecierpliwiony, — muszę chociaż zabezpieczyć panią przed niespodziankami.

Owo zabezpieczenie polegało na tem, że bardzo ostentacyjnie zapisał sobie numer dorożki, a jej właścicielowi przyrzekł parę lat więzienia, wbył wszystkie zębów i kilka podręcznych kar doczesnych na wypadek, gdyby młoda mem-sahib doznała w drodze jakichkolwiek przykrości. Potem pomógł dziewczynie wgramolić się na wysokie siedzenie wózka.

— Wygodna ta podróż nie będzie, lecz oby choć była szczęśliwa.

— Będzie. Serdecznie panu dziękuję za wszystko, panie...

— Glaspell. Moje nazwisko brzmi Glaspell.

— A moje Halska. Dowidzenia, panie Glaspell.

Nie odrzekł „dowidzenia”, nawet ukłonić się zapomniał, tak go zaskoczyło to, że dziewczyna ma inne nazwisko, niż jej brat. Zatem mężatka? Iaka smar kula miałaby już być zameżnana? A może ona nie jest siostrą tego-tam Bortolotti tylko naprzykład jego nieślubną córką.

— Albo przyjaciółką? To szczę-

ściarz. — pomyślał Glaspell pod adresem nieszczęsnego Janka, westchnął zazdrośnie i zawrócił do biura.

Jak słusznie przewidywał, podróż z Prome do Yung-tan nie była wygodna. Lekki, wózek... skakiwał okropnie na wybojach i dzięki niezwykłym miękkim resorom, kiwał się, jak statek przy bożym kołysaniu. Krajozraz początkowo także był nieciekawym. Droga wiodła najpierw wzdłuż brzegu wezbranej rzeczki, będącej lewym dopływem Irawadi, a potem wita się w gzygachach pośród karłowatych krzaków, wśród dżungli; bowiem w Indjach pazywają... tylko dziewięcylas, ale wogóle wszelkie nieużytki. Zofia znużona tą jednostajnością, chciała dowiedzieć się czy będą przejeżdżali przez jakie wioski, lub przez bardziej malownicze okolice, chciała pogawędzić z woźnicą, lecz ów nie rozumiał po angielsku ani w żąb.

— Ostatni etap mej długiej podróży odbywam pod znakiem klasycznej nudy, — mruknęła niezadowolona, — a ja tak łaknę wrażeń!

Miała ich zaznać aż nazbyt wiele i już tej nocy rozpoczęła się seria denerwujących wydarzeń.

Pod wieczór dotarli do zajazdu, w którym musieli przeczekać, gdyż jazda w ciemnościach groziła conamniej wysypianiem się do rowu. Był to stój jacy samotnie pod lasem drewniany budynek, parterowy wprawdzie, ale wcale rozległy, typowy indyjski dak-bungalow. Przy wszystkich drogach Anglicy podbudowali takie zajazdy, no cleg w nich kosztuje zaledwie rupię od osoby, jedzenie jest równie takie, choć mało wykintne, ale podróżny ma prawo spędzić w dak-bungalowie tylko jedną dobę, a potem musi ustąpić miejsca innym.

Zofie najbardziej ucieszyła taniocść dzisiejszej kwatery. Przesądziwszy dzisiejszy cennik stwierdziła z przyjemnością, że oprócz noclegu, może sobie pozwolić na kolację i jeszcze pozostanie jej pół rupii.

SPORT

Cała Warszawa jedzie do Łodzi na mecz z Lotwą.

Mecz międzypaństwowy w Łodzi Lotwa-Polska wywołal wielkie zainteresowanie... Kpt. związkowy już wyznaczył graczy do drużyny reprezentacyjnej, która przedstawia się jak następuje:

sferach pikarstwa międzynarodowego jak najlepszą opinią. Publiczność, która przybędzie wcześniej na mecz będzie miała możność przysiadania się emocjonującemu meczowi w hałasie i muzyce reprezentacji Łodzi i repr. Jugosławii...

Trening przed frapującym występem

Na boisku I. K. P... Korzystając z obecności wspomnianych zawodników oraz szeregu młodych zawodników IKP utworzono dwa zespoły...

Łotwa — Polska

W dniu jutrzejszym odbędzie się drugi, ostateczny przed ustalaniem reprezentacji Łodzi, trening.

NIEMKA SANDER ZDOBYŁA tytuł mistrzyni Łodzi.

Po oficjalnym zakończeniu międzynarodowego turnieju tenisowego mistrzynie Łodzi, która jest jeszcze w dalszym ciągu gry z wyroównaniem. Poza tym wczoraj odbyło się finałowe spotkanie w grze pojedynczej pań. Tytuł mistrzyni Łodzi poraz drugi z rzędu zdobyła Niemka Sander zwyciężając w finale Cramer — Johnowa w stosunku 6:1, 6:3.

SPORT W KILKU SŁOWACH.

(-) Na kurs przodowników piłkarskich, który rozpoczął się w Łodzi w poniedziałek 16 b. m. pod kierunkiem trenera PZPN, p. Spody złożyło się około 30 kandydatów...

nie odbyły się następujące spotkania: Gola — Adamczyk 6:5, 2:6, 6:2; Münchmeyer — Bolechowski 6:3, 2:6, 10:8. Skusiewicz — Steinert 6:2, 6:2. Loewenstein — Grohman 1:6, 6:0, 6:2; St. Loewenstein — Hamel 5:6, 6:4, 6:3; Milker — A. Loewenstein 6:4, 6:4. W grze pojedynczej pań z wyroównaniem Pajchlowa zwyciężyła Meyer 6:1, 6:1. Dziś dalszy ciąg gier z wyroównaniem.

nych atrakcyjnych meczów będzie rewanżowa walka między Woźniakiem a Wdwińskim. (-) Reprezentacja hazenistek jugoslawiańskich przyjeżdża do Łodzi...

Co nas po pracy rozweseli?

- Teatr Miejski — Wróg ludu
Teatr Popularny (ul. Ogrodowa 18) — Skalmierzanki
Cyrk „Sport — Palace” (Narutowicza 61) — Wałki francuskie, Początek o g. 9 w.

Co zgotować jutro na obiad?

- Rosół z makaronem. Sztuka mięsa z chrzanem. Placek ze ślimkami.
WINSZUJEMY
Jutro: Marij
Wschód słońca 5.04
Zachód słońca 18.01

Pamiętajcie, że w niedzielę w Łodzi odbędzie się pierwszy od 11 lat międzypaństwowy mecz

Komu się szczęście uśmiechnęło?

PELNA TABELA WYGRANYCH 33-ej LOTERJI PASTWOWEJ.

W czwartym dniu ciąglenia loterii główne wygrane padły na następujące numery:

I-sze CIĄGNIENIE
100.000 — 41065
20.000 — 70785
10.000 — 34200 58889 74108

STAWKI
351 72 414 71 547 64 806 99 1175 354
94 71 749 802 98 2076 161 254 388 443

II-gie CIĄGNIENIE
10 tys. zł. — 55514 117632 124957
126328
5.000 — 44297 62955 78532 118389

CIĄGNIENIE DRUGIE po 200 złotych
1167 77 359 922 2011 696 829 3555 808

CIĄGNIENIE TRZECIE. Po 200 złotych.
556 796 1020 184 224 541 692 808 96 2116

Cała Warszawa jedzie do Łodzi na mecz z Lotwą.

Mecz międzypaństwowy w Łodzi Lotwa-Polska wywołal wielkie zainteresowanie...

sferach pikarstwa międzynarodowego jak najlepszą opinią. Publiczność, która przybędzie wcześniej na mecz będzie miała możność przysiadania się emocjonującemu meczowi...

Trening przed frapującym występem

Na boisku I. K. P... Korzystając z obecności wspomnianych zawodników oraz szeregu młodych zawodników IKP utworzono dwa zespoły...

Łotwa — Polska

W dniu jutrzejszym odbędzie się drugi, ostateczny przed ustalaniem reprezentacji Łodzi, trening.

NIEMKA SANDER ZDOBYŁA tytuł mistrzyni Łodzi.

Po oficjalnym zakończeniu międzynarodowego turnieju tenisowego mistrzynie Łodzi, która jest jeszcze w dalszym ciągu gry z wyroównaniem.

SPORT W KILKU SŁOWACH.

(-) Na kurs przodowników piłkarskich, który rozpoczął się w Łodzi w poniedziałek 16 b. m. pod kierunkiem trenera PZPN, p. Spody złożyło się około 30 kandydatów...

Co nas po pracy rozweseli?

- Teatr Miejski — Wróg ludu
Teatr Popularny (ul. Ogrodowa 18) — Skalmierzanki
Cyrk „Sport — Palace” (Narutowicza 61) — Wałki francuskie, Początek o g. 9 w.

Życie ekonomiczne.

BAWELNA. NOWY JORK: loco 10.85, wrzesień 10.50 październik 10.50—52, listopad 10.51. LIVERPOOL: loco 6.15, wrzesień 5.88, październik 5.74, listopad 5.69. BREMA: loco 12.88, październik 11.74, grudzień 11.71, styczeń 11.73.

KOMUNIKAT OFICJALNY.

1. Komisja Turniejowa uwzględniła protest KKO przeciwko wynikowi spotkania z KS Pogoń z powodu gry w tym ostatnim zespole zawodnika zgłoszonego do związku...

Table with lottery results for the first and second draws, listing winning numbers and amounts.

Table with lottery results for the second and third draws, listing winning numbers and amounts.

Table with lottery results for the third draw, listing winning numbers and amounts.

Table with lottery results for the fourth draw, listing winning numbers and amounts.

Table with lottery results for the fifth draw, listing winning numbers and amounts.

Odfiary obłąkanego Erosa. KOBIETY CHORE z MIŁOŚCI

MELANCHOLIJNE PACJENTKI PONUREGO SZPITALA

W pobliżu Paryża znajduje się wielki szpital dla umysłowo chorych. Jest zakład, w którym przebywa na kura około 2500 obłąkanych, dozorowanych przez 600 pielęgniarek. Ponadto biega nad chorymi roztańcza zespół kilkadziesiąt lekarzy psychiatrów. Proszą oni niezmiernie interesujące do wiadomości wśród swoich pacjentów. Do grona tych lekarzy należy panna Konstancja Pascal. Bada ona i stara się ukryć źródło i przyczynę obłądzenia, a wyniki jej pracy są bardzo doniosłe i wywołały żywe zainteresowanie w kręgach lekarskich.

— Człowiek rodzi się poto, aby żyć, nie poto jedynie, aby kochać — oświadczyła lekarka — a Freud zapomniał także i o tem, że oprócz lansowanej przez niego „miłości triumfującej”, istnieją także psychoza głodu i psychoza nędy. Iluż ludzi dostaje obłądzenia wskutek psychicznych przeżyć, spowodowanych nędzą i kryzysem —

— Cóż ci zrobił twój mąż? Przecież kochał cię. Byłaś bardzo szczęśliwa! Czy ci zrobił krzywdę? —

Chora uśmiecha się pogodnie w dalszym ciągu. — Nie, nie zrobił mi krzywdy. Ale zabiła go, bo kochała innego. Chociaż tamten był gorszy od męża. Łajdak i oszust. Ale go kochała. Podno siła rękę do serca.

— Był taki miły! Pomagał mi, dał mi pieniądze. Jego obraz tkwi w moim sercu.

Jeszcze inna chora, młoda, tęga kobieta wpatruje się bezmyślnie w przestrzeń. Myśli stale o swoim urojonym kochanku który

nieszkodliwie, pogodnie uśmiechnięta marzycielki, erotomanki z dziwnym uśmiechem na twarzy, wykonywujące nieprzyzwoite gesty i histeryczki.

Jakaś wychudła postać przechadza się po pełnym kwiatów ogrodzie. Jest to zniecierpliwiona kobieta z oczami wzniesionymi ku niebu i na krzyż złożonymi rękami. Na piersiach ma zawieszony duży krzyż. Jest to kobieta, która zachęca się w duchownym. Upiorna w swej brzydocie, nieszczęsna istota, której życie upłynęło w ponurej samotności, rozkochała się w swoim spowiedniku. Jej biedna miłość, która narodziła się w cieniu konfesjonału, wywiodła ją na ciemną, krętą i nieskończoną drogę obłądzenia.

Inna znów chora siedzi na ławce i uśmiecha się bezmyślnie. W ręku trzyma kwiatek. Lekarka pyta ją:

— Cóż ci zrobił twój mąż? Przecież kochał cię. Byłaś bardzo szczęśliwa! Czy ci zrobił krzywdę?

Chora uśmiecha się pogodnie w dalszym ciągu. — Nie, nie zrobił mi krzywdy. Ale zabiła go, bo kochała innego. Chociaż tamten był gorszy od męża. Łajdak i oszust. Ale go kochała. Podno siła rękę do serca.

— Był taki miły! Pomagał mi, dał mi pieniądze. Jego obraz tkwi w moim sercu.

Jeszcze inna chora, młoda, tęga kobieta wpatruje się bezmyślnie w przestrzeń. Myśli stale o swoim urojonym kochanku który

nigdy nie istniał.

Tęskni do tego wytworu swej imaginacji i żalostnie szlocha. Nikt jej nie uspokaja. Powinna się wyplakać. To przychodzi ulgę jej nerwom.

Idźmy dalej poprzez ogród kobiet chorych z miłości. Na nasze spotkanie wychodzi wysoka, smukła kobieta. Błogi uśmiech jest rozlany na jej twarzy. W ręku trzyma walizkę, z którą wyrusza w krainę swych dziwacznych marzeń. Matowym, zdyszczanym głosem obwieszcza:

— Ja jestem księżniczka Othon. Cały świat należy do mojego oblubieńca. Te noc spędziłam z nim na dalekiej gwiazdzie. Ale tam ukradli mi klucze od mojego pałacu. Gdzie są klucze od mojego pałacu?

Rozpoznanie lekarskie stwierdziło, że ta smutna, błędna „księżniczka” to dziewczyna, która dostała obłądzenia wskutek przymusowego celibatu.

— I gdyby ci wszyscy autorzy komedii i skeczów na temat starych panien przyszli tu kiedykolwiek i zobaczyli te nieszczęsne istoty, które oszalały dla tego, że w życiu ich nie było ani odrobiny miłości, napewno przestaliby pi-

sać na ten temat — dodaje panna Pascal.

Za smutną „księżniczką” posuwa się z trudem o kulach jakaś starsza kobieta. Spogląda boleśnie, żalostnie. W rze czywistości wcale nie jest kaleką i doskonale może chodzić

o własnych siłach.

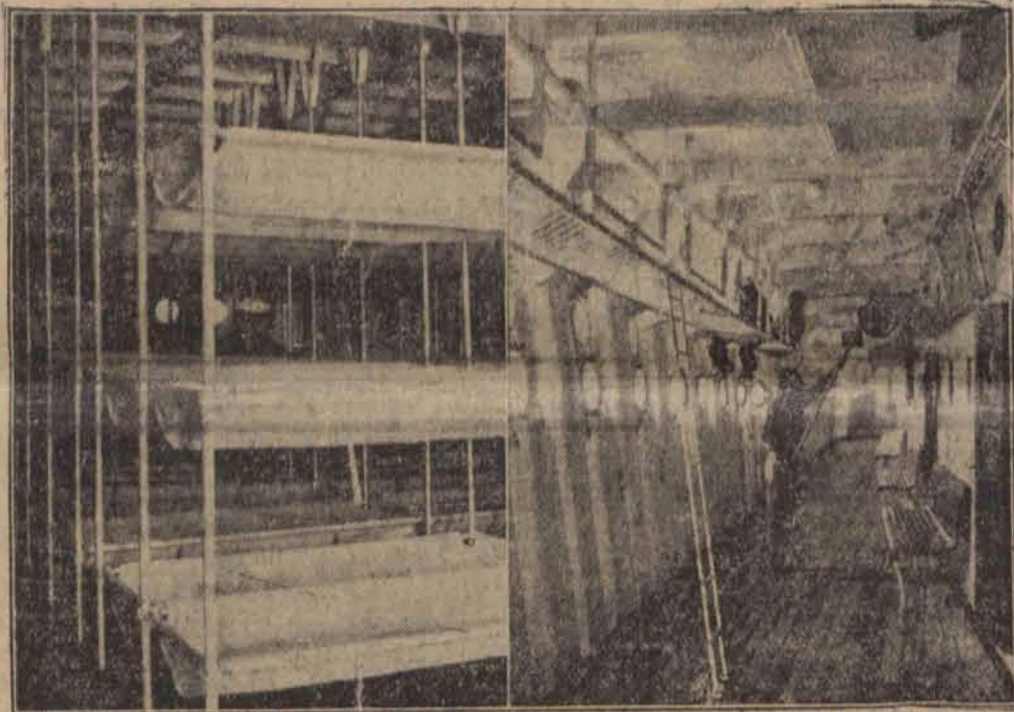
Udaje jednak i wprawia w siebie że ją boli noga. A obok niej idzie starsza, tęga kobieta. Z bukietem w ręku To też ofiara miłości. Kochała się w lekarzu. Lekarz ten stracił żonę i wówczas stara, brzydka panna Amelja z bukietem róż białych czekała na niego przed wejściem na cmentarz i powiedziała do niego — pocieszę cię. A potem, kiedy wzgardził jej miłością, usiłowała zastrzelić go wreszcie wpadła w obłądzenie.

Na trawnik w tym dziwnym ogrodzie pada nagle blask światła słonecznego, odbitego w lusterku. W lusterku przegląda się jakaś chora. W gładkiej powierzchni odbija się wizerunek kobiety o obłądzeniu spójrzni i skrzywionej jakby spazmem twarzy, okolonej potarganymi włosami. Te wszystkie kobiety, które tu się znajdują, mają ten sam wyraz twarzy, to samo spojrzenie nieomal te same rysy. Są do siebie wszystkie podobne, mają jednakową maskę.

Kobiety, dotknięte strzałą Erosa, który oszalał.

—00—

Oryginalne „koje”.

Na statkach niemieckich wprowadzono dla tanich wycieczek morskich oryginalne łóżki z płótna, rozpiętego na stalowych rurach, które służą jako miejsce do spania

Praca podczas snu.

Olbrzymi wysiłek odpoczywającego organizmu ludzkiego

Przeciętny człowiek usypiając pragnie przerwać wszelką pracę i poświęcić noc na pełny i zasłużony odpoczynek. Odnosi się to do naszej świadomości, ciała bowiem — nasz organizm fizyczny — wie dobrze, że o całkowitem odpoczeniu o zupełnym zawieszeniu funkcji mowy być nie może. Ciało pracuje ciągle, póki choć iskra życia się w nim tań — bez względu na to czy świadomość czuwa, czy też pogrąża się w śnie.

Zupełny odpoczynek ciała jest wogóle nie do pomyślenia — w czasie snu pracują nie tylko mięśnie, niepodlegające naszej woli jak serce i muskulatura układu trawienia, ale także i te, nad którymi panujemy świadomie w ciągu dnia. Wykazują one niejako, że nie potrzebują kontroli świadomości, ale że mogą działać bez udziału woli człowieka np. mięśnie klatki piersiowej, które regulują samodzielną oddech w czasie snu. Tak więc ciało ludzkie spełnia w tym czasie pracę, która warunkuje życie każdego żywego organizmu. A praca ta nie mała. Obliczono, że serce w czasie jednej godziny wykonuje wysiłek potrzebny do podniesienia 150 centymetrów na wysokość 1 metra. Pracuje nie tylko serce, ale i mózg. Praca mózgu dociera czasami do naszej świadomości w postaci mających senny charakter refleksów myśli i uczuć, snujących się bezładnie po zakamarkach mózgu bez kontroli rozumu, którego działanie ulega w czasie snu zahamowaniu.

Zmysły człowieka również nie są w czasie snu zahamowane. Oczy wprawdzie są zamknięte i wzrok odpoczywa, ale zato uszy pełnią niejako straż nad usypionym. Nie tracą one w pełni ostrości, hałasu, czasem nawet szelestu. Wywołują ostrzegawcze sygnały do mózgu. Wówczas człowiek się budzi. Węch nasz uległ naprawdę znacznej degeneracji wskutek cywilizowanego życia — ale i on nie przestaje w czasie snu całkowicie działać i zdarza się, że ostrze ga człowieka na czas przed niebezpieczeństwem np. przed pożarem. O ile człowiek jest bardzo zmęczony i wyczerpany pracą, natenczas i zmysły jego w czasie snu

działają mniej sprawnie i mniej czujnie; a może tylko człowiek śpi tak mocno że nie reaguje na sygnały ostrzegawcze zmysłów. Tem się tłumaczy że mającąc senne doznania do nas tylko w czasie późnu. Człowiek śpiący głęboko nie miewa snów; mózg jego pracuje ustawicznie, wyobrażenia senny nie mogą jednak wyostać się ponad próg świadomości.

Praca, którą organizm ludzki wykonuje w czasie snu dla podtrzymania życia przedstawia się w imponujących cyfrach. Można ją obliczyć na podstawie ilości ciepła, wytwarzanego przeciętnie przez ciało człowieka. Ilość ta daje w ciągu dnia mniej więcej około 2400 jednostek. Według angielskiego fizyka Joule'a, cyfra ta jest jednoznaczna z pracą, której potrzeba na podniesienie 425 kg. a wysokość jednego metra. Jeżeli więc jednostka ciepła równa się 425 jednostkom pracy — przeto 2400 kaloryj można zmienić

na 1.000.000 jednostek pracy. Z tego obliczenia wynika, jaką olbrzymią ilość pracy musi wykonać organizm człowieka, by podjąć zadanie utrzymania życia. Materiał palny, służący do otrzymania ciepła, ciało pobiera za pośrednictwem pożywienia, które do organizmu sprowadzamy.

Obraz, który tu przedstawiliśmy, daje nam mniej więcej pojęcie o madrych i celowych pracach i wysiłkach, których ciało nasze dokonuje w czasie snu, a których znaczna ilość najawie nie do ciera do naszej świadomości.

PODSŁUCHANE

TRUDNO DODODZIE.

Pani: — Ach, jaka pani śliczna!
Pani: — Zuchwalec!
Pani: — Wybacz mi, cofam swoje zdanie.
Pani: — Impertynent!

OCENA.

Pani: — Co Marysia powie o obiedzie, który dzisiaj ugotowałam dla mego męża?
Kucharka: — Każdy kęs jest powodem do rozwodu.

—00—

Czy jesteś członkiem L.O.P.P.?

LUDWIK WOHL

LAWA

POWIEŚĆ

STRESZCZENIE POZĄTKU:

Don Tomaso mieszkał na letnisku w marjażu z siostrą Wenzeluzą z żoną i córką Graziellą. Z gabinetu jego wyszła młoda piękna kobieta, którą odprowadził przed dom.

Odjechała autem, a wulkan zaczął działać. Zameldowano p. Ormellę.

Panna Obranowska, młoda lekarka w Warszawie, spieszyła do szpitala.

Na przystanku zemdlała jako cudzoziemiec którego zabrala taksówką do domu.

Przy okienku informacynem długonogi Anglik wypytuje, ile razy będzie musiał się przesiadać po drodze do Bagdadu.

Bagdad, Harun al Raszyd — roman tyzm i nowoczesna technika zgodnie kroczą obok siebie.

Przywieźli pocztę.

Za kilka minut start wielkiego samolotu pasażerskiego, za dwadzieścia minut przylot innego.

Na prawo i na lewo od dworca olbrzymie hangary. Przed nimi, in przed budynkiem środkowym, gdzie się mieszczą różne biura, poczta, telegraf, stacja meteorologiczna, urzędy celne i na pietrze gustownie urządzona restauracja z balkonem — ogromny plac, wyłożony kafkami; z czerwonych cegiełek jest ułożony kolosalny napis: „Warszawa”.

Na placu stoi w pozotowiu trzymotorowy Junkers.

Urzędnik portu lotniczego uśmiecha się.

— Pan Robowicz? Już dawno jest, proszę pani, w tamtych hangarach — wskazał na prawo: — wiem, że przygotowie swoja maszynę.

— Dziękuję bardzo. Chodźmy, panie Malatesta.

Powietrze drgnęło i zaczęło wibrować.

Rozpiętość skrzydeł samolotu pasażerskiego jest tak wielka, że przesłoniła cześć nieba.

Zaraz odlot.

Panna Obranowska coś mówi, narużala się wargi, ale hałas trzech śmigieł zagłusza słowa.

Ida dalej. Kończąc się plac wyłożony płytami nogi stąpają po krótkiej, przeźnej trawie.

Na polu przed bocznymi hangarami i warsztatami doświadczalnemi stoja trzy maszyny: turystyczna francuska, taka sama niemiecka i samolot Aeroklubu Warszawskiego.

— Żadna z nich — uśmiechnęła się Obranowska: — Ale niech się pan nie przestrasz, jak zobaczysz naszą. Nawet przy tych maszynach wydale się mała. Dwa rary wygrała Challenge. RWD. — pan styszał, prawda? Cała jest konstrukcją polskiej i zrobiona w naszych polskich warsztatach.

Olbrzymi cień przesłonił słońce. Przeleciał Junkers.

— Ach, tam jest Dziunio! — zawołała Natalja: — Niech pan chwilkę zaczeka, panie Malatesta.

Zbliżyła się do jakiegoś pana w skórzanej kurtce i w szarej czapce sportowej.

— Jak się masz, Dziunio! Powtarzam ci jeszcze raz i teraz w oczy, że jesteś cudowny!

— Dieńdobry, Nato. To określenie znacznie więcej pasuje do ciebie. Bardzo się cieszę, bo nie widziałem ciebie całą wieczność. Gdyby ten pomysł przy szedł ci do głowy nieco później, zdaje się, pierwszy raz w życiu musiałbym odmówić. Za tydzień rozpoczynamy próby.

— Film? Ładna rola?

— Ach, moje dziecko, ciągle to samo! Zresztą sama wiesz... Westchnął i spojrział w bok.

Marzył, by choć raz zagrać poważną rolę doczekać się dnia, w którym ludzie widząc go na ekranie, nie będą się zastanawiali.

— Ale co można było poradzić, jeśli publiczność nie chciała oglądać Roba. Rob był pseudonimem scenicznym — inaczai, jak w zabawnych sytuacjach. Zardarty, ciekawy nos, podstępne oczka, nieprawdopodobna mimika całej postaci, w której „nawet plecy potrafią mówić”; jak się wyraził jeden krytyk — „zadeptywał o kierunku artystycznym i stał się jego przekleństwem.”

— Właściwie, z powołania jestem kłownem — powiedział Robowicz — jeszcze dobrze, że taka dziewczyna jak ty darzy mnie przywiązaniem.

Przebiegłe oczka Roba czasem mogły być bardzo poważne i smutne.

— Dziunio — przerwała mu — znów zaczynasz pleść głupstwa.

— Ach, moje dziecko, sama wiesz, jak jest w rzeczywistości. Jednak bardzo miło z twojej strony, że znów chcesz polatać ze mną. Wybrałaś Neapol? Doskonale. Wiesz, co pomyślałem w pierwszej chwili?... Że doznałaś wielkiego za wodu, a ja mam w tej sprawie odegrać rolę pionierochronu. Zgadłem, tak?..

W jego głosie dzwiczowało namiętne oczekiwanie i mekokół.

— Nie, Dziunio, nie zgadłeś. Telefonowałam z zapytaniem, czy masz tę samą maszynę, która lataliśmy jeszcze przed challenge. Pamiętasz? Zaraz ci powiem, dlaczego. Wtedy miałeś dwu-

miejsce, a ja chciałam wiedzieć, czy przypadkiem nie masz do dyspozycji trzech miejsc.

Twarz Robowicza wydłużyla się. Nasrożył się, nastawił głowę jak ptak, który czuje zbliżające się niebezpieczeństwo.

— Ależ Nato... — powiedział z wyrzutem.

— Dziunio, nie udawaj głupiego — przerwała mu przedko: — Lepiej posłuchaj, jestem pewna, że zrozumiesz.

W krótkich słowach opowiedziała mu całą historię.

— Wiem, że teraz polecisz z podwójną na chęcia — zakończyła, spoziadając na niego poważnym wzrokiem.

Robowicz nie bez trudu zwalczył prętkie rozczarowanie.

— Tak, naturalnie — odpowiedział nienownym głosem — no, oczywiście, Nato... masz rację... hm... Chrzaknął i umilkł.

— Głupi chłopak! — rzekła prawie czule: — Nie bądź śmieszny, nie daj się.

— Już się nie dasam.

Zrobił komicznie zrozpaczoną minę, która miliony ludzi znalazł na ekranie.

— Gdzie jest ten katarzyniarz? — za pytał przytem — Dawaj go tu i pakuj do pudła. Czas w drodze, jeśli mamy dziś dolecieć do Wiednia.

Mimo to, kiedy się zbliżył Malatesta przzywiał go uprzejmie i bez wyraźnej wstrzemięźliwości uściśnął mu rękę.

Przy Włochu, mały Robowicz wzdął się jeszcze mniejszy.

(d. c. n.)